

Andrej Eberard Ravbar.

Med plemenitazi, ki so živeli kedaj na slovenskeji zemlji, sloveli so posebno baroni Ravbarji. Ta rodovina je prišla od koroške strani na Kranjsko in Štajersko, ter se je posebno o turških vojskah odlikovala. Zato je Ravbarje, ki so si mnogo zaslug pridobili za domovino in cesarja, povzdignil cesar Maksimilijan I. leta 1516 med barone; poprej so se namreč šteli k vitezom. A med vsemi Ravbarji se največ pripoveduje o slovečem baronu Andreju Eberardu Ravbarju, katerega vam denašnja slika kaže. Živel je v sredi šestnajstega stoletja in je bil prav za prav prvak avstrijskega plemstva. Slavni naš zgodovinar Valvazor ga primerja izraelskemu Samsonu, a drugi ga prisposodablja jo grškemu Herkulu. Bil je namreč velikan, kakoršnih je malo na svetu. Pravijo da je bil poltretji meter visok in čudovito močan. Nove podkove je lomil,

kakor bi se igral; po 56 kilogramov težko kamenje je metal, kakor bi se z mečkom (žogo) igral. Sovražnika na konji je znal presekat i od glave do sedla čez polovico. Posebno velika je bila njegova brada, katero je razčesano nosil, da je pred njim vihrala, kakor kako bandero. Spletena mu je segala do stopal, ter se je potem še nazaj zavijala do pasa.

Ta posebni mož je bil velik ljubljeneec cesarja Maksimilijana II. S cesarjem je potoval v ptuje dežele, in cesar je bil ponosen, da ima takega močnega váruha pri sebi. Tudi na viteške igre ali turnirje je hodil s cesarjem, in vsacega viteza je bilo groza in strah pred tem velikanom, ki je kakor strela podrl vsacega neprijatelja v prah.

Cesar Maksimilijan je baronu Ravbarju pokazal svojo posebno zadovoljnost s tem, da ga je imenoval dvornega svetovalca v vojnih zadevah.

Ravbar je umrl 68 let star na svojej graščini v Petronelu, med Dunajem in Požunom blizu reke Dunava. V ondotnej farnej cerkvi je pokopan, kjer še dandenes kažejo njegov grob, ki je iz kamena izsekan z njegovo podobo in njegovim grbom. Predno ga so v grob položili, vzeli mu so njegovi podédniki óni del brade, ki se je vihal nazaj od nog proti životu.

Kršćanstvo v svetovnej zgodovini.

Stoletja so minula do denašnjega dneva, odkar je krščanska vera prisvetila narodom. Tačasna ljudstva so izginila, in na njih pozorišče so stopila druga, in zopet ta so se drugim umaknila. Židje, takrat še močno in srečno ljudstvo, so se Rimljanom ustavljali; a sedaj so razneseni, kakor prah na vse kraje svetá, in njihovo krasno svetišče, tempelj na Sionu, je v razvalinah. Modrost poganov je izginila že davno iz javnosti; rimska oblast

čez ves svet je bila plén mnogim mnogim národom. Le jedne same naprave še noben vihar nij podrl; jedna sama stvar je, katera se v teku stoletij nij izpremenila; preganjanja in pobitja je nijso zadrževala, rastla je ter prihajala čedalje in dalje močnejša — sveta krščanska vera. Neznatna in podobna gorčičnemu zrnu, prirastla je v kraljevo drevo, katero svoje senčnate veje razprostira po vseh pokrajinah svetá. Blagoslov, katerega je izlivala sveta krščanska vera, presega vse, kar se je dosihdob videlo. Njeni nauk je razdrobil bogove v Kapitoliji, a ne z leskečo govornostjo, tudi ne z orožjem in z vojskinimi trumami. Kjerkoli se je zaslíhal njeni glas, jénjale so poganske krvave žrtve, odpadle so sužnjim vezí in celó pri ubožnem sužnji izbudil je zavést človeške vrednosti; ukrotil je silna ljudstva srednjega veka, ter jih obvaroval azijskega samosilstva. Oznanovalci svete vere so raznašali prve kalí omike v najosórnejše in pustinske kraje na svetu, ter pri tem prenašali vsakoršne nevarnosti in pomanjkanja.

Njeni nauk je iskal umételnosti iz razvalin, ter jim odkazoval častitljivo mesto v svojih svetiščih; v samotnem ozidji je hranil starodavnosti, ter je v zavetji imel modrost Grkov in Rimljanov, ker se ne bojí, da bi ga svetna modrost zatemnila.

Da je krščanstvo blagovito v zgodovini národov, kaže se najbolj v tem, da vse ljudi, katere sprejme, združuje v veliko družčino brez razločka na rod in pokolenje; vse obsega duhovna vez vere in ljubezni. Beli Evropljani in črni murci spoznavajo svojega brata, in tista misel in tisti občutki vse navdajajo, kadar se kristijansko pozdravljajo.

Resnica je, da vse, kar ima svet hvalevrednega in pravega, vse je zelenelo in rastlo v rodovinej krščanskej zemlji.

Človek.

Po telesu je človek podoben živalim; a vendar ima človek nekaj, kar ga visoko povzdiguje nad vse živali, ter ga posaja na prvo mesto med vsemi stvarmi, kar koli jih je ustvarila vsemogočna roka božja. To je prvič njegova neumrjoča duša in njene prečudne zmožnosti. Jediní človek se zavéda samega sebe in more premišljevati o sebi in o svetu. Samo človek je lahko pobožen, ker jedini on spoznava svojega neskončnega stvarnika.

In če tudi ne vidimo človekove duše, že vnanja podoba ga loči od živali. Človekovo telo že samo oznanuje, da v njem stanuje duh božji. Človek jedini nosi glavo po konci, in gleda k nebu z jasnim obrazom.

Izpod las se sveti široko, čisto čelo, kakoršnega nema nobena žival. Nos ima sredi obraza, usta zapirate rúdeči, mehki ustnici, ki se odpirate na prijazen posméh ali se odpirate na razumno govorico. V ustih je zob pri zobu, nobeden krajši, nobeden daljši. Lice pokriva mehka čutljiva koža, ki pri nas niti nij prerúdeča, niti prebela, ali vendar včasih zarudí kakor kri in včasih pobledí, kakor zid. Nobenej živali se na licu ne more tako dobro videti žalost in veselje, up in strah, blagost in osornost, zdravje in bolezen, kakor na obrazu človekovem. Vsaka čut, vsaka strast, ki nam tičí v sroci, v duši se nam razodeva tudi na obrazu.